

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΩΝ ΟΙΚΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ  
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ

«Η Ρωμηοσύνη εν φυλή συνότζιαιρη του κόσμου.

Κανένας εν εβρέθηκεν για να την ιξηλείψει.

Κανένας, γιατί σσιέπει την που τά'ψη ο Θεός μου.

Η Ρωμηοσύνη εννα χαθεί, όντας ο κόσμος λείπει.

Το νύν, ανταν να τρώ' την γην, τρώει την γην θαρκέται,  
 μα πάντα τζιείνον τρώεται τζιαι τζιείνον καταλιέται.»

**ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ**

Η Κύπρος, στη μακρόχρονη ιστορία της γνώρισε πολλούς εχθρούς, πολλούς κατακτητές, πολλές καταστροφές και βαριούς ξένους ζυγούς. Γνώρισε τις αραβικές επιδρομές και τις αιχμαλωσίες των κατοίκων της (επί των ημερών του Αγίου Δημητριανού επισκόπου Χύτρων), τη μετοικεσία των κατοίκων της στην Κύζικο (επί αυτοκράτορα Ιουστινιανού Β' του Ρινότμητου και επί Αρχιεπισκόπου Ιωάννη), τις επιθέσεις των Σταυροφόρων και τις κατακτήσεις των Φράγκων και Βενετών, την σκοτεινή Τουρκοκρατία και την Αγγλοκρατία. Όμως αυτές όλες οι σκοτεινές εποχές δεν επηρέασαν καθόλου την εθνική και θρησκευτική ταυτότητα των Κυπρίων. Αντίθετα σφυρηλάτησαν το φρόνημα τους, την επιμονή και την ελπίδα για ένα καλύτερο μέλλον. Όπως έγραψε και ο ποιητής Κωστής Παλαμάς «πολλούς αφέντες άλλαξες, δεν άλλαξες καρδιά».

Δυστυχώς η ανάπαυλα που είχε η Κύπρος στην ιστορία της με την απαλλαγή από την Αγγλοκρατία και την ανεξαρτησία της το 1960, δεν είχε αίσιο τέλος, αφού το 1974 η Τουρκία, υπό το πρόσχημα των εγγυήσεων που της έδωσαν οι συμφωνίες Ζυρίχης, επενέβη και

εισέβαλε στην Κύπρο, κατακτώντας σχεδόν τη μισή Κύπρο, σκοτώνοντας άμαχο πληθυσμό, εκτοπίζοντας δεκάδες χιλιάδες Ελληνοκυπρίους από τις πατρογονικές τους εστίες και διαπράσσοντας πολλές λεηλασίες, βιασμούς, αιχμαλωσίες, δολοφονίες και άλλα κακουργήματα.

Μέσα στη δίνη του πολέμου οι κάτοικοι των βόρειων περιοχών της Κύπρου βίαια εκδιώχθηκαν από τα Τουρκικά στρατεύματα και άρχισαν να μετακινούνται προς το νότο, για να σώσουν τη ζωή τους. Έγραφε τότε στο ποίημα του ο Λεύκιος Ζαφειρίου :

«15.7.1974»

Οι νεκροί βρομούσαν από 'να  
 μίλι μακριά, ήταν ανελέητο  
 το τελευταίο καλοκαίρι –  
 τρυπούσε τους ίσκιους των δέντρων  
 τις στέγες των σπιτιών.  
 Φριχτό καλοκαίρι για τους ανθρώπους  
 μπάσαν τους νεκρούς απ' την πίσω  
 πόρτα στον Αη Γιάννη,  
 δεν τους χωρούσαν, λέει, τα φέρετρα.  
 Κι ο πιτσιρικάς – πήχτρα το αίμα  
 στα ρούχα του – άνοιγε λάκκους,  
 τον χτυπούσε ο ήλιος ανελέητα  
 στους κροτάφους στη μνήμη  
 βαθιά ως το μέλλον.  
 Τον ήξερες αλλιώςτικα  
 τον κυπριώτικο ήλιο,

**Θεία Μαρίνα, την αυγή  
με τα περιστέρια στους ώμους.**

Κατά τη διάρκεια της πρώτης εισβολής από τις 20 Ιουλίου μέχρι τις αρχές Αυγούστου 1974 οι Τούρκοι κατέλαβαν την επαρχία Κερύνειας και στις 14 Αυγούστου (Δεύτερη εισβολή), κατέλαβαν την περιοχή Μόρφου και Αμμοχώστου. Έτσι κατέλαβαν και όλη την χερσόνησο της Καρπασίας, εγκλωβίζοντας και κακοποιώντας δεκάδες χιλιάδες Ελληνοκυπρίων. Συνεπεία της βάρβαρης Τουρκικής εισβολής δεκάδες χιλιάδες κάτοικοι Μόρφου και Αμμοχώστου αναγκάστηκαν να φύγουν από τα χωριά και τις πόλεις τους, εγκαταλείποντας τα σπίτια τους, τις εκκλησίες τους, τα σχολεία τους και όλους τους πολιτιστικούς τους χώρους στους Τούρκους κατακτητές.

Η τουρκική εισβολή στην Κύπρο είχε ως αποτέλεσμα την προσφυγοποίηση σχεδόν 200 χιλιάδων συμπατριωτών μας και τη δολοφονία σχεδόν 6 χιλιάδων Ελληνοκυπρίων. Εκατοντάδες Έλληνες Κύπριοι αγνοούνται ακόμη. Το δράμα των αγνοουμένων είναι η πιο τραγική μορφή της Τουρκικής εισβολής και ένα από τα πιο μεγάλα δράματα που γνώρισε η Κύπρος στην ιστορία της.

Οι κάτοικοι των περιοχών που κατέλαβαν οι Τούρκοι, δραπέτευσαν από την σφαγή, στην ελεύθερη Κύπρο και αρκετοί από αυτούς κατέφυγαν στα σχολεία, που ήταν κλειστά για τις διακοπές και τα χρησιμοποίησαν, για κάποιο χρονικό διάστημα, ως προσωρινούς τόπους διαμονής. Τον Σεπτέμβριο που άνοιξαν τα σχολεία, υπήρχε αυτό το πρόβλημα, το οποίο οι δάσκαλοι και οι σχολικές εφορείες έπρεπε να επιλύσουν. Όταν σχόλασαν τα παιδιά, οι πρόσφυγες που διέμεναν εκεί έστρωναν τα κρεβάτια τους και τακτοποιούσαν τα πράγματά τους. Το πρωί οι αίθουσες μετατρέπονταν πάλι σε χώρους διδασκαλίας. Όλες οι εκκλησίες στην ελεύθερη Κύπρο, όλες οι μητροπόλεις, ιερές μονές και η Ιερά Αρχιεπισκοπή με όλες τους τις υποδομές και μαζί με χρηματική και υλική στήριξη βοήθησαν με όλες τους τις δυνάμεις το προσφυγικό

κύμα. Η Ιερά Μονή Κύκκου ξεχώρισε όχι μόνο για την άμεση συμπαράσταση στους πρόσφυγες, πολιτική που ακόμη συνεχίζει αλλά και για το γεγονός ότι και ως μονή φιλοξένησε και συντήρησε για πολύ καιρό πρόσφυγες αλλά προχώρησε και ένα βήμα παραπέρα παραχωρώντας την περιοχή του Μετοχίου της, στη Λευκωσία, όπου για δεκαετίες ολόκληρες φιλοξενούνταν προσφυγικά καταλύματα.

Σιγά σιγά οι πρόσφυγες άρχισαν να δραστηριοποιούνται και να αναζητά ο καθένας μια προσωρινή διαμονή, όπως νόμιζαν. Κατ' αρχήν δημιουργήθηκαν οργανωμένοι καταυλισμοί με αντίσκηνα, όπως στο Αρεδιού, στην Ανάγνια, στο Τσέρι, Ψιμολόφου κλπ. Μια άλλη ομάδα προσφύγων στράφηκε σε τουρκοκυπριακές κατοικίες. Φυσικά, οι Τουρκοκύπριοι είχαν εγκαταλείψει τις κατοικίες τους από το 1964 και για δέκα χρόνια ήταν ακατοίκητες και σχεδόν καταστραμμένες. Παρόλα αυτά αρκετοί συμπατριώτες μας πήραν από μόνοι τους τέτοιες κατοικίες και τις επιδιόρθωσαν με ό,τι μέσα είχαν. Αυτό έγινε στη Δευτερά, στο Αρεδιού, στη Μαλούντα και στον Κοτσιάτη. Στον Κοτσιάτη υπήρχαν Τουρκοκύπριοι μέχρι το 1974 και όταν έφυγαν, άφησαν τα σπίτια τους σε Ελληνοκύπριους. Το 1974 στην περιοχή Γερολάκκου έγιναν μάχες. Μια ομάδα ελληνοκυπρίων στρατιωτών βλέποντας την δύσκολη κατάσταση με κίνδυνο της ζωής τους μπήκαν στην εκκλησιά Παναγία Ευαγγελίστρια του χωριού και πήραν την κεντρική Θαυμαστή εικόνα της Παναγίας της Παντάνασσας κάποια ιερά σκεύη και δραπέτευσαν από τον κλοιό των Τούρκων όπως εξιστόρησαν αργότερα με θαύμα της Παναγίας, μάλιστα στην μάχη που ενεπλάκησαν προσπαθώντας να διαφύγουν και να σώσουν τα ιερά κειμήλια αίματα ηρωικά ράντισαν την Ιερά εικόνα και διατηρούνται μέχρι σήμερα. Όταν αργότερα έψαξαν να βρουν ένα ιερέα από τον Γερόλακκο τον εντόπισαν στον Κοτσιάτη. Ο ιερέας π. Γεώργιος τους ανέφερε ότι προσευχόταν νυχθημερόν να σωθεί η θαυματουργική εικόνα του χωριού του και με δάκρυα στα μάτια τους αγκάλιασε και τους ευχαρίστησε θεωρώντας του αγγέλους όργανα του Θεού που εκπλήρωσαν την επιθυμία του. Ένα άλλο αξιοσημείωτο το οποίο αφορά αυτή την εικόνα αποτελεί το γεγονός

ότι η εικόνα αυτή αποτελεί έργο του περίφημου Αγιογράφου Ιεροδιακόνου Παναρέτου Κουσουλίδη ο οποίος κατάγεται από την πρωτεύουσα της Αρχαίας Ταμασού Πολιτικό. Ο Ιεροδ. Πανάρετος Γεννήθηκε στο χωριό Πολιτικό το 1898 και πέθανε το 1974. Αποφοίτησε από το Παγκύπριο Γυμνάσιο και αργότερα πήγε στο Άγιον Όρος όπου μαθήτευσε για τρία χρόνια κοντά στους αγιογράφους αδελφούς Ιωσηφαίους. Επέστρεψε ύστερα στην Κύπρο όπου εργάστηκε για 50 περίπου χρόνια ως αγιογράφος.

Ζωγράφησε εκατοντάδες φορητές εικόνες που βρίσκονται σε πάρα πολλές εκκλησίες σ' ολόκληρη την Κύπρο και σε αρκετές ορθόδοξες εκκλησίες των ελληνικών παροικιών της Αγγλίας, του Καναδά, της Αυστραλίας, των Ηνωμένων Πολιτειών κ.α. Ο Πανάρετος Κουσουλίδης ασχολήθηκε επίσης με την τοιχογραφία, διακόσμησε δε εκκλησίες στη Λευκωσία και αλλού. Το γεγονός ότι αυτή ειδικά η εικόνα δια της οποίας μάλιστα έγιναν και πολλά θαύματα τελικά με τον θάνατο του Αγιογράφου της κατέληξε στην Μητροπολιτική Επαρχία Ταμασού και Ορεινής μας προκαλεί δέος και θαυμασμό. Συνεχίζοντας πρέπει να σημειώσουμε ότι πολλοί πρόσφυγες βρήκαν τουρκοκυπριακά τεμάχια στις ελεύθερες περιοχές και εκεί ανήγειραν από μόνοι τους λυόμενα σπιτάκια και στεγάστηκαν εκεί. Αυτό έγινε π.χ στη Λακατάμια σε τουρκοκυπριακά τεμάχια.

Μετά το 1976 άρχισαν να ετοιμάζονται σχέδια για ανέγερση οικισμών, όπως στην Ανθούπολη, στη Δευτερά, στην Κλήρου στους Αγίους Τριμιθιάς. Επίσης, η κυβέρνηση εφάρμοσε ένα σχέδιο αυτοστέγασης, όπου παραχωρούσε τουρκοκυπριακή ή κρατική γη σε πρόσφυγες, μαζί με κάποιο χρηματικό ποσό και οι πρόσφυγες άρχισαν να ανεγείρουν τις δικές τους κατοικίες, όπως μπορούσε ο καθένας.

Τέτοιοι οικισμοί αυτοστέγασης βρίσκονται στο Τσέρι, Παλιομέτοχο, Αρεδιού, Ανάγνια, Αγία Βαρβάρα, Μαθιάτη, Πέρα Ορεινής, Μαλούντα, Κλήρου, Άγιοι Τριμιθιάς, Αγροκηπιά, Εργάτες, Αναλιόντα. Οι οικισμοί αυτοί δεν ήταν ανεξάρτητοι, αλλά εντάσσονταν στο σύνολο της Κοινότητας. Όμως, μέσα στα Κοινοτικά Συμβούλια υπήρχαν και εκτοπισθέντες. Σήμερα υπάρχουν πολλές κοινότητες στις οποίες, πρόεδροι ή μέλη των Κοινοτικών Συμβουλίων είναι πρόσφυγες, αφού δεν υπάρχει καμιά διάκριση και οι πρόσφυγες έχουν ενταχθεί στην κυπριακή κοινωνία.

Σήμερα, πενήντα χρόνια μετά την εισβολή και κατοχή, μπορούμε να πούμε ότι οι πρόσφυγες παρόλες τις δύσκολες συνθήκες που καθημερινά περνούν, έχουν ενταχθεί στην κυπριακή κοινωνία και το στεγαστικό πρόβλημα των εκτοπισθέντων σε γενικές γραμμές έχει απαμβλυνθεί. Φυσικά τα παιδιά των εκτοπισθέντων επηρεάζονται, διότι οι γονείς τους έχασαν τις περιουσίες τους και δεν μπορούν να τους παραχωρήσουν την περιουσία που κανονικά θα τους έδιναν. Έτσι, τα νέα ζευγάρια που είναι παιδιά προσφύγων, πρέπει να αγοράζουν και οικοπέδα και να κτίζουν και κατοικίες για την στέγασή τους, ή να αγοράζουν διαμερίσματα.

Η Μητρόπολη Ταμασού και Ορεινής, που ιδρύθηκε το 2007, παρόλα τα πενιχρά μέσα που διαθέτει, το 2020 ανέλαβε το διαχωρισμό οικοπέδων στην Αγροκηπιά και τα διέθεσε σε χαμηλές τιμές σε άπορους κατοίκους, κυρίως πρόσφυγες της περιφέρειάς μας.

Πρέπει να σημειωθεί η πρωτοβουλία της Εκκλησίας της Κύπρου να βοηθηθεί ο προσφυγικός κόσμος μέσα από διάφορες δράσεις.

- Με πρωτοβουλία της Εκκλησίας της Κύπρου ευεργετήθηκαν αρκετά προσφυγόπουλα από Κύπριους ομογενείς της διασποράς και ιδιαίτερα της Αμερικής. Αυτό ίσχυσε ιδιαίτερα τα πρώτα χρόνια μετά την εισβολή.
- **Φιλανθρωπία διά μέσου των εκκλησιών και Χριστιανικών Συνδέσμων.** Οι Χριστιανικοί Σύνδεσμοι Γυναικών βοηθούν πάρα πολύ τις άπορες οικογένειες. Το 2007 υπήρχαν μόνο 8

Χριστιανικοί Σύνδεσμοι στην Μητρόπολή μας. Τώρα υπάρχουν 37, δηλαδή ιδρύθηκαν ακόμα 29 νέοι Σύνδεσμοι. Οι Σύνδεσμοι αυτοί αναλαμβάνουν ένα πλούσιο φιλανθρωπικό έργο, μέσω του οποίου βοηθούνται άπορες οικογένειες. Είναι φυσικό, πολλές τέτοιες οικογένειες να είναι προσφυγικές.

- Η Μητρόπολη Ταμασού και Ορεινής ίδρυσε την Κεντρική Υπηρεσία Κοινωνικής Αλληλεγγύης Ταμασού (ΚΥΚΑΤ). Η Υπηρεσία αυτή αναλαμβάνει πιο οργανωμένα την ενίσχυση των άπορων αδελφών μας με την παροχή τροφίμων σε αυτούς και άλλων ειδών πρώτης ανάγκης. Μέσα στα πλαίσια λειτουργίας του ΚΥΚΑΤ βοηθούνται και πολλοί πρόσφυγες.
- Η Εκκλησία ανέλαβε ρόλο για τη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής και του κοινωνικού ιστού των προσφύγων μέσα από ανεγέρσεις ναών και δημιουργία κύκλων Αγίας Γραφής-κατηχητικών συνάξεων, κέντρων Νεότητας κλπ. Μέσα από αυτές τις δραστηριότητες η Εκκλησία φρόντισε να παρέχεται ηθική κοινωνική και πνευματική στήριξη σε ανθρώπους που την χρειάζονται. Τοποθετούσε μορφωμένους κληρικούς σε «κρίσιμες» ενορίες, οι οποίοι μπορούσαν να στηρίζουν ηθικά όσους το χρειάζονταν και μέσω της εξομολόγησης να καθοδηγούν σωστά το ποίμνιο. Αυτό έγινε π.χ. στην Ανθούπολη από το 1976, όπου εκεί εγκαταστάθηκε ένας ανομοιογενής πληθυσμός, από πολλές Κοινότητες, οικογένειες πεσόντων και αγνοουμένων. Για σχεδόν πενήντα τόσα χρόνια ο π. Μιχαήλ Ευθυμίου προσφέρει αυτή την στήριξη με το πνευματικό και ποιμαντικό έργο που επιτελεί. Αυτό έγινε και σε άλλες ενορίες, όπου ανεδείχθησαν και πολλοί νέοι κληρικοί μέσα από τον προσφυγικό κόσμο.
- Στους διορισμούς ή εκλογές εκκλησιαστικών επιτροπών υπήρξε μέριμνα για διορισμό και προσφύγων αδελφών μας για καλύτερη αντιπροσώπευση όλων των στρωμάτων του λαού. Σε κάποιο στάδιο είχε ορισθεί και ποσοστό το οποίο έπρεπε να

αντιπροσωπεύει τους πρόσφυγες στις εκκλησιαστικές επιτροπές.

- Στην περιφέρειά μας έχουμε τους εξής προσφυγικούς ναούς σε συνοικισμούς: Της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στον συνοικισμό της Ανθούπολης, της Παναγίας Παντάνασσας στον Κοτσιάτη και του Αγίου Νικολάου Λευκονοίκου στον Μαθιάτη.

Οι πρόσφυγες συνεισέφεραν αρκετά και σε κοινοτικούς και δημοτικούς ναούς σε όλη την περιφέρεια. Πρέπει να αναφερθεί ότι οι πρόσφυγες των προσφυγικών οικισμών ή αυτοστεγάσεων που κατοίκησαν στις διάφορες κοινότητες της Μητροπολιτικής μας περιφέρειας έχουν ενταχθεί ομαλά στην κοινωνία των χωριών μας, συμμετέχοντας στην ενοριακή ζωή της κάθε εκκλησίας, στις επιτροπές μας, στους Χριστιανικούς Συνδέσμους, στη σχολική ζωή των χωριών μας στη διοίκηση των κοινοτήτων, αναλαμβάνοντας και θέσεις στις διάφορες εκκλησιαστικές επιτροπές ή Συνδέσμους, καθώς και στην τοπική αυτοδιοίκηση.

Αυτό δείχνει τη μεγαλοψυχία και ομοψυχία του λαού μας που έδειξε την αλληλεγγύη και την αγάπη του προς τους εκτοπισμένους αδελφούς μας από τις πρώτες τραγικές μέρες της Τουρκικής εισβολής μέχρι σήμερα. Οι γηγενείς κάτοικοι των διάφορων κοινοτήτων της περιφέρειάς μας, αλλά και όλης της Κύπρου δέχτηκαν με πνεύμα αγάπης και αλληλεγγύης τους εκτοπισμένους αδελφούς μας που κατέφυγαν κυνηγημένοι σε διάφορα χωριά. Τους έδωσαν καταφύγιο. Μια στέγη, εκεί όπου υπήρχε. Το Κράτος παραχώρησε κρατική γη για να ιδρυθούν οι προσφυγικές αυτοστεγάσεις, αλλά αυτό έγινε και με τη βοήθεια και την στήριξη των τοπικών αρχών, οι οποίες βοήθησαν όπως μπορούσαν στην ένταξη των προσφυγικών οικισμών στην ομαλή ζωή της Κοινότητας. Παρείχαν διάφορες υπηρεσίες, υδροδότησης, ηλεκτρισμού, τηλεφώνων, καθαριότητας .

Ο λαός μας, πρόσφυγες και μη πρόσφυγες έδειξε απαράμιλλη υπομονή και καρτερία, σθένος και αγωνιστικότητα, ελπίδα και προσμονή για ένα καλύτερο μέλλον. Με την ενότητα που επέδειξε



μετά από τον τρομερό διχασμό πριν την εισβολή, την πίστη στο Θεό που του έδινε δύναμη και αντοχή να αντέξει στις πρωτόγνωρες δοκιμασίες και την τρομερή καταστροφή. Αυτή η δύναμη για πενήντα τόσα χρόνια κρατεί τον λαό μας όρθιο και δεν πέφτει στο βάραθρο της αυτοκαταστροφής. Κρατεί ψηλά το λάβαρο του αγώνα και κοιτάζει τον Πενταδάχτυλο να υψώνει τη γροθιά και να αντλεί δύναμη από τη δύναμη του θρυλικού Ακρίτα. Τούτος ο λαός δεν θα χαθεί, θα ζήσει. Όπως είπε και ο Εθνάρχης Μακάριος λίγο πριν τον θάνατό του, «ο Κυπριακός λαός προώριστα να ζήσει και θα ζήσει»...

Ολοκληρώνω την εισαγωγική αυτή ομιλία μου με δύο μικρά συμβολικά ποιήματα του Κώστα Μόντη και Μιχάλη Πασιαρδή:

**Κώστας Μόντης**

**«Προς Τούρκους εισβολείς»**

**Κι αυτή η σελήνη η ματωμένη και μισή  
που μας την κουβαλήσατε!  
Αλήθεια πέστε μου, μετρήσατε  
πόσοι άλλοι πέρασαν απ' το νησί  
πριν από εσάς πανίσχυροι κ' επιφανείς  
κι ούτε για δείγμα καν δεν έμεινε κανείς;**

**Μιχάλης Πασιαρδής**

**«Επιμένω»**

**Επιμένω σ' αυτή την πέτρα  
κάθε απόγευμα π' ανοίγει δρόμο ο ήλιος·  
επιμένω**

*να κοιτάω κατά κει  
που πέφτει το σπίτι μου.*

Αδέλφια μου πρόσφυγες, Κυρίες και Κύριε, όταν χειροτονήθηκα Αρχιερέας έδωσα δημόσια μια υπόσχεση στην μνήμη των παππούδων μου από Καραβά – Λάπηθο και Άγιο Ηλία Αμμοχώστου και Κώμα του Γιαλού την οποία και σήμερα ενώπιον σας επαναλαμβάνω . Η ψυχή μου δεν θα ησυχάσει και οι προσευχές μου δεν θα σταματήσουν μέχρι να καταφέρω ελεύθερος να λειτουργήσω στο μοναστήρι που υπηρετούσε ο Παππούς μου Παπάγιακουμης, εκεί όπου μέσα σε εκείνη την πέτρινη κολυμβήθρα της Μονής έλαβα το Βάπτισμα και το Άγιο Μύρο της Ορθοδόξου πίστεως και κοινώνησα για πρώτη φορά τα Άχραντα Μυστήρια του Κυρίου και Θεού Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού.

Αδέλφια μου,

**ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΜΕ ΘΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ  
ΜΕΧΡΙ ΤΗΝ ΔΙΚΑΙΩΣΗ**

**ΚΑΛΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ.**